

הוא' והשמיעה באצקות. שרואה אור ה' , איר שבאמת אין עוד מלכבו. והתחלת העולמות, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. את השמים צרבות והידותיהם ואת הארץ צרבות והידותיהם. הוא בברך הוי' בכפ רגע ורגע כמו ברנע הראשון של הבריאה. התחזות כפ המציאות הוא מאין ואפס המופלט כמ"שיו בברך הוי' שמים נעשו וברוח פיו כפ צבאם. כמבואר המופלט כמ"שיו בתחלתו. אך כ"ז הוא כאשר העינים פועלים פועלים ברנע. שאו הוי' הוא רואה אצקות. שאו מרדו עיניכם וראו מי ברא אפה גוי'ו. ועד"ו בשמיעה [נשינה מערה בשונתם]. אבל בזמן הנצות עינים כהם ופ"א רואו אונים כהם ופ"א ישמעו. ואפי' השפעה מצות ומעשים טובים, שהם מוון לפנש, אינו שרף חיות קרב ופמות כו'. כ"א כענן שונאמרן ותהי יראתם אוהי מצות אנשים מלומדה. והיינו, בבחי' עשי' גשמית בכר ובקירות כל"ו.

והנה בת"א שם, בהמשל, מוכא גם ע"ד אברי הנשימה (כנ"ץ). אך בהמשל אינו מבארים. ויוכו ענין זה בעבודת האדם. ע"ם המבואר בדלשי הנוכה (בר"ה ר"ג ושמח"ו) 16 ע"ש 16 כפ הנשמה תהרץ י-ה הנשמה רייקא. כי נשמה הוא מלשון נשימה שבאדם שהיא בחי' רצוא ושוב. ועד"ו בעבודה ז"צ העבודה בבחי' רצוא. והעבודה בבחי' שוב. וליאור הענין הוא, והנה בחי' הרצוא של הנשמה הוא ע"י ההתבוננות כמה גדלו מעשירי ומה רכו מעשירי ועד"ו בשאר עיני התבוננות. כי אין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל ומתעורר שכל חכירי (כמבואר בהקדמת המגיא). שעי"ו נוצר אצלו הרצוא לאצקות. היינו בחי' האהבה שענינה רצוא. שרצואו הוא צוחאחד ולהכרפ באצקות, ער למערה מעצה, ער לשרוא ומקורא דכרפא, ולמערה מוח. וכמ"שנו בר הוי' נשמת אדם. ומבואר בתנייני 199, שיראל הקרוים אדם, לשמתם היא למשפ ככאר חנר שמתנענע ומיך למערה. בטבען לפני שאור האש חמין כטבע זיפנד מהתחיה ופירבכ כשרישו למערה. אמנם לאחור שבא כבחי' הרצוא ח"ה מחבונן שאני לא עשיתי את עצמי, כ"א, כמאמר ר"ז 215 ער כרחק אהר חיל כשפירחותו של הקב"ה, לעשות לו ית', כמאמר ר"ז 215 ער כרחק אהר חיל בתנייני 222, להכונה כוה היא, לעולם תוה התחזון שאין תחזון לפטה ממנו. ועד"ו הוא בבחי' שוב כמטה. ויחזרה מוון. רע"י התבוננות

- 10 פרש"י עה"פ בראשית א, ד. י. תהלים לג, ו. 12 ישעי' מ, כו.
- 13 שם כט, יג. 14 ת"א שם נו, ב. 15 ת"א סקל לו, ב. אה"ח חנוכה שטו, א ואילי. וראה גם אה"ח פרשתנו ס"ע קמא. 16 תהלים קנ, ו. 17 תהלים צב, ו. שם קד, כד. 18 משלי כ, כו. 19 רמ"ט. 20 תניא פל"א (מ, ב). וראה אה"ח שם ריש ע' קמ. 21 אבות פפ"ד. וראה תניא פפ"ג. 22 רפ"ז.

הנחת ה' בלתי מונה

בס"ד. מוצאי ש"פ וארא. מבי"ח שבת ה' תשפ"ט.

הנחת ה' בלתי מונה

וארא אר אברהם אר יצחק ואר יעקב גוי' ושמי הוי' לא נודעתי כהם גוי' כפך אמור ככני ישראל אני הוי'ו. ומביא לכינו הוקן בת"א עה"פ דוארא יש בו כ' פירושים. א' לשון עכל שנתגלה לאבות (כפשוטו של מקרא). והב' לשון עתיר שהוא כשון תוה. ומבאר בוה, דכחי' האבות היא ירשה כניניהם אחריהם בכפ לוי' חזיר. היינו, דוה גופא מה שגאמר וארא אר אברהם אר יצחק ואר יעקב גוי'. הוא נתינת כח והוראה ער העבודה שבכפ לוי' חזיר. אך ע"ז נאמר ושמי הוי' לא נודעתי כהם, ואר שהאבות הן הן המרכבה העציונית. מ"מ, ושמי הוי' לא נודעתי כהם, כי דוקא ע"י גלות מצרים, אפשר להיות אמור ככני ישראל אני הוי'. וער שבמ"ה שהוא עיקר הכוונה דיציאת מצרים. כמ"ש בהוציאת את העם ממצרים תעבדו את האלקים ער החל הוה, הנה או נאמר אבני הוי' אפקיד גוי'. ועד"ו יוכן בשאר הגזיות [נשנות מצרים הוא הראש כלפ הגזיות]. רע"ו העבודה שבכמן הגזיות, וע"י ההכנה דוארא אר אברהם אר יצחק ואר יעקב. שהוא הנתינת כח וההוראה ער העבודה. או דוקא אפשר להיות הגזיות ראני חיר.

1 והרבי ענין זה, מקדים בת"א שם, והגזרות נמשפ צעבור ו (כפן) הוגזרה נמשפה צפידה. ומביא ע"י כמה דוגמאות מפסוקים ומאמר ר"ז. ומבאר זה (מענין העיבור) כפשוטו. דהנה הוי' כמעי אמו ראשו בלי ברכי כו', ואולכ ממה שאמו אולכ כו'. דהיינו שיש להעובר כל חתול האברים, ראש ועינים ואונים כו', אפ"א שראשו מקופץ ומנוח בין ברכי, שאינו משמש כפום. שאינו מתחב ומחזרה וכך עינים לו היא יראה, ואונים ופ"א ישמע, וגם המאכל שפי אף שאולכ ממה שאמו אולכ, אינו הולך לו בלד הפה (האברים הנעלים כו') רק דרך הטבור כו'. ועד"ו הוא גם בנוגע לאברי הנשימה, דאף שנגמרו כל אברי ויש בו אברי הנשימה ג"כ, מ"מ הרי אין לו נשמת רוח חיים ער שיצא לאויר העולם כו'.

- 1 שושתנו ו, ג-ד. 2 ריש פרשתנו. 3 פרש"י עה"פ. 4 כ"א פס"ו, ו. פס"ב, ו. וראה גם ת"א פ"א פרשתנו נו, ג. 5 ראה גם ת"א שם, ו. 6 שמת ג, יב. 7 יחזר כ, ב. 8 נדה ל, ב. 9 ראה תניא רפ"ג.

2

מיינו המצאה הפתוחה והקדושה והרחבה (אף שרצונו ית' הוא שהוא עצמו יבחר בחיים, כי זהו תכלית השלימות בהשפעת הטוב). הנה ע"י יחודו באהבה פאקיות, היינו שהתגלה האהבה (המסומנת) שהיא ירששו פנו מאבותינו (החם מאברהם אבינו ע"ה). כמבואר בתנאים והתפרו האהבה היא באופן שמתי' את כל מעשיו ופעולותיו. והח"ע וראא אר אברהם בעבודת כל אחר ואחר בזמן הגלות. ומ"ש אר צאת ח"ע עבודה היראה כנ"ל. כי אחרי ההתבוננות הג"ל, הנה או לאפס על זיל ער מעמדו ומצבו. שפאחרי כל הקירוב וההשפעה ואהבת הקב"ה אר, אר אפאר להיות במעמד ומצב שפך כזה. ואפ"י כשעובד הוי' ביראה ואהבה בהענוגים, הוי' מ"ל הוא זכר בפ"ע ולש מי שאהוב (כמבואר בתנאים). ואי"ז מניע קמערד ומצב הנשמה סרם ירדתה קמשה שהיתה או בתכלית הביטוי כמ"ש ח" הוי' ארקי ישראל אשר עמדתו פנניו ג' ואו תפיר ערפי ויראה וכו'. ואח"כ י"ע"י ההתבוננות בכל הקיום (רוקא) דרצוא ושוב. אהבה ויראה, ה"ה ממשיל מרמעה את החלמים הערוגים, בתחילת חרבים רחם ערניו וכמבואר בהרד"שויסו שאי אפשר דהוגע לשלימות החלמים ככה עצמו. ולכן מבקשים שיומשל זה במרעה. בתחילת חרבים רוקא רחם ערניו. אף שהוא ע"י ההכנה בהעבודה ויעקב.

והו וראא אר אברהם ואי יעקב פשוו עתיד שהוא פשוו חזק שוח"ע עבודה האדם כהג' קוין בכ"ל יום ויום אר עיקר השלימות כזה היא פשוו עתיד. כי עיקר השלימות כזה חתי, פעתיד לאחרי הפירה מתעבדו, והאורה מן הגלות.

אר ע"י נאמר ושמי חוי' פא נודעתי פהם, שאי"ז עריין תכפית שפירמות העבודה, ותכלית שלימות העבודה הוא כמו שממשיל בהכתוב, פכן אמור פכני ישראל אר חוי' והענין הוא, כי העבודה בהמלות ואהבה ויראה ורחמים אפי' כמו שהם בתכלית השלימות, ה"ה בבחי' יש מי שאהוב וירא, ועד"ז ברחמים נאף שרומקים הם בקו האמצעי'. וא"כ הוי' זה קמשר העבר שעובד את ארונו. אר מה שנאמר קמשה אמור פכני ישראל אר חוי' היינו שמה שאמר ואמר וימשור פכל אחר ותינו שי' משה הוא ענין הביטוי' דרגתו, בחי' אר חוי', כי כלות ענינו שי' משה הוא ענין העבודה ונתנו מתב, שע"י זה' כמו המלך עצמו. ובפרטיות היא העבודה בענין התורה, וכמאמר ר"פ 339, מאן מלכי רבנן, היינו שהוא

28 רפי"ח. 29 פל"ה. וראה גם ח"א מ"א פרשתנו נו, א. 30 מ"א י, א. וראה ח"ג טו, ב. 31 אה"ח כלה ע' חומא ואילן. ועוד. 32 כלה טו, ז. וראה ח"א שם. 33 ראה גיטין סב, טע"א. וראה ח"א שם. נח, א.

הנחת התי' בלתי מוגה

זו יש כי הנה פקבול עבודתו קמשה בחפץ וברצון, ושיהי' בשמותה גדולה מה שאפשר לו קממול תורה ולקיים מצוות, שוחו רוקא כאשר הוא חי גמשה בגול. והו ענין הנשימה בעבודה הירוחית, היינו לפירות הענין דרצוא ושוב. וכדאיאת בספר יצירתי' אם רין פכל שוב פאח, או (כנרסא חכ"א) שוב קמקום כו'. רי"ף הפירוש בתי. שע"י שוב קמקום שממלא שליחותו בעצמת רין. הנה ע"י שוב פאח כו'. והו כל הנשמה ההפ"י-ה ואמרו ר"פ 269, שע"י כל הנשימה ונשימה שאדם נושם, צר"ל קקס פהק"ה רענין הנשימה הוא העבודה בבחי' רצוא ושוב, וכשם שהנשימה כפשוטה בה תלוי כל היות ומציאות כל האברים, כר"ף הכחות דראי' ושמיעה כו'. כן הוא גם בענין הנשימה בעבודה, שהוא הנותן כח חיות כר"ף הנשימה כו'. כי הוא גם ושוב הוא בחי' אהבה ויראה שהם הגורפים שע"י ידם פרתא פעיקא כל עבודתו (בבחי' ראי' ושמיעה) ער קמעה מערה.

ועפ"י יוכן מה (שהגלות) נמשך פקבול. בענין אברי הנשימה. דכמו שבעיקול ישנו החזק כל האברים (כנ"ל) גם אברי הנשימה. אר אינם פועלים פעולתם, ע"י הוא גם בזמן הגלות (הנמשך פקבול) / דהכחות אינם פועלים פעולתם כנ"ל, ועד שהעבודה אינו בחיות כ"א כענין שנאמר והו יראם אותי מצות אנשים מלומדה. דהיינו בבחי' עשי' גשמיות בפכל ובקיריות כו'.

אמנם בחסד הוי' ערניו מכיין שישראל הם עם קרובו נתן פנו חק"ה את הכח לעולל את האהבה ויראה גם בזמן הגלות הנמשך פקבול, מענין מה שהי' בזמן הפקבול. בקרוב ממש בנאורה האמתית והשלימה ע"י משיח זקנו. וכח זה ניתן פכל אחר ואחר מישראל, כי מוכרח הוא קמיקוי שליחותו ותפקידו פעשות לו ית' זירה בתחומים. והו וראא אר אברהם אר חוי'. יצחק ואי יעקב פשוו חיה. לעבודת האבות כלקרות היא העבודה כל, לעבודת אברהם היא בבחי' הוצא והאהבה (ח"ל). ועבודת יצחק היא בבחי' היראה והשוב (ח"ל). ועבודת יעקב היא בבחי' הרחמים. וע"י ישנו בכ"ל אחר מישראל, שהוא ירושה פנו מאבותינו, וכמובן ממאמר ר"פ 275 איך קורין אבות אף קמשה פנו בחצות המאמר.

וכיאר הענין מה שאפשר לעורר בחינות אלו גם בזמן הגלות, הענין הוא, וכאשר יתבונן בזה גופא שישאל אר עם קרובי ושהקל"ה נותן לו הכפ, בכדי שיוכר קמלא שליחותו והנתינה היא

23 פ"א מ"ה. 24 ראה קונטרס החיצו חר"ט ע' 35 בתערה. וראה אה"ח יחוד ע' חתקמא. שם ריש ע' חתקפה. 25 כ"ל פ"ד, ט. 26 ראה תניא פ"מ (נח, א ואילן). 27 ברכות טו, ב.

הנחת התי' בלתי מוגה

הגתת התי' בלתי מוגה

בס"ד. יו"ד שבת ה'תשע"ט.

באתי צנני אחתי כלה. ומביא כ"ק מו"ח אדמו"ר בעץ ההויצוא (במאמר) ציום ההסתפקות וההיציאה שפי - יו"ד שבט).
 ראהו במ"ד במקומו צנני צננוני. זמקום שהי' עיקרי בהתפיה. דעיקר שכינה בתחתונים היהו. וע"י ו' הענינים הפחיר רצויים (המנויים במדרש שם) נסתפקה השכינה מפמטה זמנעה על זרקע הו'. ואת"כ עמדו שבעה צדיקים והורידו המשיכו את השכינה מפלעפמ"ט. אברתם זכה והוריד את השכינה מרקע ז' כו' כו'. על כי משה שהוא השבעי. וכף השבעיץ הניכיק. הורידה זמטה בארץ. ועיקר גילוי אלקות (שהמשיר משה) הי' בבית המקדש. וכתבתי ועשו פי מקדש ושכנוי בתוכם. בהוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך כל אתר ואחר. והו' צדיקים ירשו ארץ וישכנו על עצי. וצדיקים משכינים (היינו ממשיכים) בהי' שוכן על מרום וקדוש שיהי' בגילוי זמטה. וכמאמר אסתרי יקרא דקוב"ה בכזהו עצמתי. היינו דכתי' יקרא דקוב"ה. שהגילוי שפי הוא בבחי' רוממות והסתפקות. נמשך זמטה בעוה"ז התחתון. ובארץ העזו התחתונה. והו' באחי צנני צננוני. זמקום שהי' עיקרי בהתפיה. דעיקר שכינה בתחתונים היהו.

והנה עיקר גילוי אלקות בתחתונים שהי' במשכן מודגש הוא גם בפרטי צנני המשכן. ובפרט בקרשי המשכן שהם עיקר ענין המשכן (וכמ"ש ועשיית את הקרשים זמשכן עצי שטים עומדים). וכמבואר בארוכה בהמאמר. דהאחריות דהיכת קרש מורוה עץ ענין הו'. דהנה קרש הוא אחריות שקר וענין הו' שבקרש (שמורה עץ שקר) נרמו לא רק בכציפית החיבה אלא גם בהאחריות שפיה. כמבואר בארוכה בהמאמר שם. ורק בכציפית היסד האמת. היינו היסד הוה אמת ומצוותי' עצייהם נאמר'ו וחי בהם. וע"י עבודתם שקר ישראים זממשיר אלקות זמטה. וישכנו על עצי. מהמפנים את שקר הו' מעצי שטים. דהנהגו שטים הוא מ' שטותו. וארו"ל 145 ארם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות. היינו שטות דעוה"ז (שטות כפשוטה). כי כאר"א מישראף מצ"ע אינו שייך לעבור אינו

- (1) שה"ש ה. א. (2) ר"ה באחי צנני החש"י (רמפס במה"ם חש"י ע' 111 ואילך). (3) וק"ר פכ"ט. יא. (4) תרומה כה. ת. (5) ראה ר"ח שער האהבה פ"ו קודו לחתולו. ובכ"ט. (6) חולים לז. כט. (7) ראה וז"ב קכח. ב. תנא פכ"ו (לז). (א. חו"א וקולט פט. ד. לקי"ת ר"פ שקודי. וקח סה. ב. (8) ראה חו"א שם. (9) תרומה כו. סו. וראה פי' חראב"ע עת"פ. (10) פ"ו ואילך. (11) אחרי ית. ת. (12) ר"ה תה"ל פ"ג. (13) ראה סנהדרין קו. א. ספרי ר"פ בלק. במדב"ר פ"כ. כב. תתומא בלק סו. (14) מוסה ג. א.

בדרגת מלך (ורא בדרגת עבד). כי צימוד התורה הוא באופן דא"י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתו 344. ועד שאני המשנה המדבר בפ"ש. ואיתמר מלשון אומר שבגמרא, שהוא פשוט דבר הנלמד מאי"ש. ועד ששכינה מדברת מתוך גורונו. וכמאמר רז"ז בנוגע זמשה רבינו ששכינה מדברת מתוך גורונו. ותייגן ע"י שלימות התורה שפי הוא כמאמר רז"ש. מה צהיץ באימה ובי"א וברחת וכויע. לפי שאו ומלממ"ש. אף כהן באימה ובי"א וכו'. כי צימוד התורה שפי הוא בהקדמת ההתבוננות בכף שעה ושע"ף עכ"פ. כמבואר בתנאים. שהיא עבודה הכינונים, שהיא מדה כל אדם, ואחר' כל אדם ימשיך. וע"י צימוד התורה באופן כזה נהי' אני הוי'. הי' היה ויהי' כאח"כ. ועד שהמהוה מתאחד עם המתהוה. שזהו מאן מלכי רבנן. דישראף ע"י אוריינת נעשה כולף חר עם קוב"ה. וכמבואר בתנאים בארוכה. במעלת היתוב שע"י צימוד התורה עץ היחוד שע"י מעשה המצוות. שהוא יחוד אמיתי שאין יחוד זממעלה הימנו.

והו' ור"א אר אברהם אר יצחק ואר יעקב גו'. דגם בזמן הגזרת הנמשל עציבול (כמבואר בהמאמר פרטי הדברים) הנה בתסרי הוי' עציבול. לפי שישיראף הם עם קרובו. הוי' ור"א אר אברהם אר יצחק ואר יעקב בעקב. וגם בהות בבחי' אברהם יצחק ויעקב שישנה בכל אחד ואחד מישיראף בשפימותה. שהרי הם אבותי (ראיך קורין אבות ארץ ישראל) ומורשים זו כתי' אלו (כמבואר בארוכה בתנאים). התי' מאהבה המסתרת) שהיא ירושה פנו מאבותינו. והאהבה כולפת את שאר הענינים וכף הכחות. ומהם נמשך זמחשבה ליכל ומעשה. וע"י שפועלים במעשינו ועבודתנו בכף הפרטים. באים ככתי' אני הוי'. גם בזמן הגזרת. שהוא העבודה רצימית התורה. דתלמוד תורה כנגד כולסם. וזה ממשיך בחי' הפ"דה. ענין הגאולה ובקריב ממש. וכו' אחיגוה 46. ע"י משיח צדקנו. יבוא ויגאלנו ויופיענו קוממיות פארוננו בקריב ממש.

*

- (34) חולים ג. יו. וראה מה"ם תרכ"ז ע' תמג. (35) חו"א שם נה. א. ועוד. (36) לקי"ת שקודי ר. א. בתעלות כה. ב. ועוד. (37) נסמן בלקי"ש ח"ד ע' 1078. בכות כב. א. (39) שמ"ר פ"ח. ט. (תנא פל"ג) (כו. א). (40) פמ"א (נו. ב). (41) שם רפי"ד. (42) שעוהוה"א פ"ז (פכ. א). וראה זח"ב דגו. סע"ב. (43) פכ"ג (כט. א). וראה ג"כ פכ"ה (לכ. א). (44) פאה פ"א פ"א. (45) סנהדרין זח. א.

הגתת התי' בלתי מוגה